

[Glistrup]

om der simpelt hen er ting, der er faldet ned på det rene barbariståde, inden ministreren kan nå at nedsætte sine kvindeudvalg, og hvad hun ellers vil have, til at finde frem til at sende nogle penge ned til, hvad der kan forsvinde fuldstændig ud i den blå luft i lande af den karakter.

Ser man så videre ud i billedet på, hvad der sker i Sovjetunionen, så falder det jo i den grad fra hinanden, at man ikke aner, om man skal give hjælp til Estland eller til Østpreussen, eller hvor man nu skal give hjælpen hen. Derfor er ministerens bemærkninger aldeles uden relevans for den givne situation. Det var lykkeligt, om hun havde sine ben plantet i fremtiden, men i nutiden skal vi i hvert tilfælde ikke give den hjælp, ministeren advokerer for.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Til hr. Glistrup vil jeg bare gerne sige, at netop fordi vi ønsker at disponere langsigtet, vil vi gerne have lov til at overveje tingene, og det er også grunden til, at regeringen mener, at det ikke vil være forsvarligt at sætte penge af inden for det forslag, vi taler om, allerede i år.

Så vil jeg selvfølgelig gerne takke hr. Knud Lind for den store omsorg, han viser for mit videre livsforløb. Hvis jeg skal komme ind på det konkrete økonomiske og prøve at illustrere det for hr. Knud Lind – og det bliver så sidste gang, jeg forsøger, efter alt det, jeg hidtil har sagt med, at vi ikke sætter noget i gang, før vi har skaffet pengene – så vil jeg gå ind på hr. Knud Linds kontosprog og sige: Man kan sige, hr. Knud Lind, at det svarer til, at hr. Knud Lind havde en konto et eller andet sted, gik ind og reserverede et jakkesæt og sagde: Det her vil jeg gerne have hængt til side. Og så gik hr. Knud Lind hjem og undersøgte med sine omgivelser under en eller anden form, om der nu var penge til, at hr. Knud Lind rent faktisk kunne indløse det her jakkesæt. Og så er der to muligheder: Den ene er, at hr. Knud Lind ikke har penge til det her jakkesæt, og så falder reservationen bort og jakkesættet går tilbage i den almindelige omsætning. Den anden er, at hvis hr. Knud Lind finder, at der er penge, så kan hr. Knud Lind få indløst sit jakkesæt.

Så enkelt er det, og så håber jeg hermed, at også hr. Knud Lind har forstået, hvad det er, principperne i dette lovforslag er.

Jeg skal ikke kommentere spørgsmålet om ulandsbistand. Jeg skal bare konstatere, at

Fremskridtspartiet ikke er med i dette forlig, og eftersom Fremskridtspartiet ikke er med i forliget, så har Fremskridtspartiet altså heller ikke nogen indflydelse hverken på forligets udmøntning eller på fremskaffelsen af pengene. Og så kan hr. Knud Lind jo slappe af på den led. Sådan er parlamentarismen nu engang.

Så vil jeg svare hr. Behnke, der mener, at det kun er et spørgsmål om, at miljøet har det dårligt, kun er et spørgsmål om, at vi kan måle det i dag, og at vi har finere måleinstrumenter i dag. Jeg skal ikke sige, at vi ikke har finere måleinstrumenter i dag. Det har vi naturligvis, og derfor kan vi også prioritere lidt bedre.

Men ellers må jeg bare sige, at hr. Behnke åbenbart opholder sig for meget på Christiansborg, siden hr. Behnke ikke ved, at der faktisk er et par miljøopgaver ude i det omliggende samfund, som man er nødt til at løse, men som man ikke havde problemer med før. Der er det klart, at hr. Behnkes alder undskylder ham, hvorimod vi andre måske har en lidt højere alder og derved kan se, at der i en lang række sammenhænge er sket en forværring af miljøet, ikke?

Så jeg vil anbefale hr. Behnke at læse lidt i historiebøgerne og bevæge sig lidt uden for Christiansborg. Derved kan hr. Behnke måske få et en anelse mere nuanceret syn på miljøspørgsmålene.

Formanden:

Jeg gentager, at vi skal til at afslutte denne debat. Kort bemærkning til hr. Knud Lind.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil godt sige til miljøministeren, at debatten i dag faktisk glæder mig, for nu fandt jeg ud af forskellen mellem radikal økonomi og Fremskridtspartiets økonomi. Det var det med jakkesættet.

Se, dér er det jo altså således, at den radikale miljøminister går ind og reserverer noget først og så bagefter går hjem og tæller penge og ser, om hun nu også har pengene. Men jeg tæller altså pengene først, og så er det muligt, jeg går ind og køber det. Det er altså forskellen i det, og det er den samme forskel, der ligger her.

Men jeg er nu også en lille smule ked af det. Vi har en principiel holdning. Vi synes ikke, at man på nuværende tidspunkt i hvert fald, når